

DE ONTMIJNER

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE

Verbroedering der Belgische Ontmijners

REDACTIE

V.O.V.40-45

Ijzerenkruisstraat 100

1000 BRUSSEL

Telefoon - 02/2181966

4Trimester 82

Beste Wensen

voor

1983

O P R O E P !!

Wat helpt het steeds maar te vitten over de deugden ontwikkeld door oudstrijders van alle wapens zowel in oorlogstijd als ter gelegenheid van een gevaarlijke opdracht, deugden van moed, zelfverloochening, heldhaftigheid en offering met het risico uiteindelijk dezen die U lezen en in 't bijzonder de jeugd die hier geen te volgen voorbeeld meer in vindt, te vervelen.

Zonder te blijven stil staan bij dit laatste onderwerp waarover veel te schrijven valt, richten wij nu onze blikken bij voorkeur naar de toepassing van deze deugden door nieuwe strijders die niemand anders zijn dan de ganse bevolking van elk land en van het onze in 't bijzonder, op zoek naar een nieuw evenwicht. Ja, ik zeg wel strijders ... mannelijke en vrouwelijke, die als één man zouden moeten opstaan, vol vaderlandsliefde, teneinde de natie te redden, het verenigd België, momenteel op de rand van het sociale, financiële, commerciële en industriële failliet.

Hoe kan deze bevolking de vroegere samenhang, tijdens de twee wereldoorlogen, vergeten. Toen gingen burgers en militairen hand in hand, één blok vormend tegen de vijand. Hoe ziet zij niet dat de toenmalige buitenlandse vijand nu vervangen wordt door een inlandse waarvan de subversieve acties gevaarlijker zijn dan een vreemde territoriale bezetting die meestal maar tijdelijk is.

Iedereen kent de ernstige problemen waaraan ons land tegenwoordig het hoofd moet bieden : de werkloosheid, de werkgelegenheid, de economische toestand, de toekomst van de jeugd ... maar is het met geweld dat men ze zal oplossen ? Iedereen met een beetje verstand moet toegeven dat deze middelen enkel tot wanorde en een algemene catastrofe kunnen leiden, met de ondergang van iedereen als gevolg. Wat de bevolking nodig heeft is opofferingsgeest. Dat de best bedeeden meer dan de eenvoudige medeburger vanaf nu hiervan de last aannemen zonder mopperen of tegenwerking. Dat ieder een deel van zijn comfort, zijn welvaart waarvan hij rijkelijk voorzien was, afgeeft.

Het gevraagde offer eist moed, zelfverloochening, zelfs heldenmoed. Veel van onze staatsburgers hadden deze deugden tijdens de voorbije kritieke ogenblikken. Zullen zij ze nu vergeten en deze oproep, bevolen door het gezond verstand, niet beantwoorden ?!

J. VANDERYDT
Erevoorzitter

HET IS GOED ZICH ZEKERE DINGEN
TE HERINNEREN

Vijf jaar vechten, heldenmoed, zelfopoffering waren nodig om de razende Germaanse gekken in een dwangbuis te krijgen.

De zege kwam op het ogenblik dat uit de nazikampen onze broeders martelaars krijgsgevangenen, politieke gevangenen, weggevoerden, terugkwamen. Wij gooiden ons in hun armen, wij hebben hun beenderige lichamen tegen ons aangedrukt, wij hebben hun onherkenbare gezichten doorploegd met rimpels en waarin enkel hun ogen van weleer leefden, afgespeurd.

Vervolgens kwamen de feesten en schouwingen, de vaandels klapperend in de wind en de redevoeringen door de staatslieden. Wij hadden het scenario geraden en gedroomd dat een weinig verbeelding dit zou verjongd hebben. Want wij hadden evenzeer als het Rode Leger, de Tommies en de Sammies het recht en de fierheid deze zege op te eisen.

Wij ook hebben gevochten en wel op het meest uitgestrekte en het minst eervolle front, dit van de WEERSTAND. Moet nog herinnerd worden wat de WEERSTAND was ? Moet werkelijk dit levend spook heropleven, dat nog lang voor de ogen zal dansen van degenen die niets anders deden dan zich verrijken ?

De weerstand is een spontane drang naar die schim waarvoor we vandaag nog steeds moeten vechten om ze te behouden : "DE VRIJHEID". Het is een geweldige en zalige ervaring van het menselijk geweten naar wat het als zuiverst en meest ontoegankelijk bezit : het geloof, de hoop.

De zuivere en eenvoudige waarheid verdient een diepe meditatie. De weerstand heeft aan vier stemmen geantwoord :

. . . . De eerste was weifelend en angstig. Zij zei "De vijand is wreed, herinner U 1914 te DINANT - LUIK - VISE, doe niets tegen hem, laat hem doen en wacht wijselijk het einde van de oorlog af". Zij hebben geantwoord "NEEN", wij laten dit over aan de zieken, aan de kinderen, aan de ouderlingen.

. . . . De tweede stem was aanlokkelijk "Kijk rond U, aan iedereen ontbreekt alles. Profiteer ervan, de fortuin ligt voor het rapen "sjacher en versjacher". Nogmaals hebben zij gezegd "NEEN".

. . . . De derde stem was beloftevol "Kijk, Duitsland is meester over Europa, niets weerstaat het. Morgen zal het de Nieuwe Orde zijn. Dezen die samenwerken leven goed en zullen na de oorlog de beste plaatsen bekleden. Zij zeiden nogmaals "NEEN".

. . . . De vierde stem was deze van onze vroegere vechters, deze van de 600 Franchimontezzen, deze van 1830, Luik, Namen, Haelen, Antwerpen, de IJzer. Zij zei : "Vriend, hoort U de vlucht van de raven over onze pleinen, hoort U de kreten van uw volk dat men ketent, dat men martelt. Ohé, partisanen, deze avond zal de vijand de prijs van bloed en tranen kennen en zij hebben gezegd "JA, tegenwoordig" en in deze strijd hebben zij hun leven gewaagd.

Het Belgisch Leger heeft in 1940/1945 overal weerstand geboden. Of het Leger nu gebruik heeft gemaakt van de rechtstreekse actie met min of meer geweld of van het psychologisch wapen van de clandestiene pers ; of het nu methoden heeft aangewend die van de burgerlijke weerstand een doeltreffend wapen maakten, of het nu de bedoelingen van de nazis wist te verijdelen door het opzoeken en overmaken van militaire geheimen, of het nu sabotage heeft gepleegd in de krijgsgevangenkampen, de Belgische weerstand was werkelijk subliem.

Onze jeugd moet dit weten en mag dit niet vergeten. Zij mag niet vergeten dat al degenen die deze exploten aandurfded volledig bewust waren van de gevaren die zij liepen. Zij verwachtten te sterven of minstens gekwetst of gevangen genomen te worden. Zelfs zonder uniform bleven zij de verdedigers van een juiste zaak en bewaarden het recht op eerbied voor de mens.

Het is die eerbied die door het naziregime met voeten werd getreden. Wij hadden met barbaren te doen die tot doel hadden zowel de geest aan banden te leggen als de volkeren te verslaven. Om de weerstand te bekampen hebben zij een vernederende afstraffing uitgedacht, uitgewerkt en vervolmaakt en deze op beestachtige wijze toegepast met een ten top gedreven fysische en mentale wreedheid.

Indien het fanatisme van Hitler getriomfeerd had, waren de weerstanders gedoemd geweest te leven als een dier, een leven dat het hart breekt en elk gezicht en elke geest vernietigt en waarbij het lichaam in as wordt omgezet in een brandoven.

In ons geheugen klinken nog zoals zovele doods klokken, de namen van de citadellen met hun cellen en hun doodspalen, van SS en Gestapo met hun geraffineerde martelingen, Breendonk, Vught, Buchenwald, Dachau en nog vele andere, een wereld van concentratiekampen die zich over Duitsland en België uitbreidden als een vervloekte lepra.

Geometrische vooruitgang in gruwel en uitbundigheid van een volk geleid door een gek, door een smerig individu zoals Degrelle. Jeugd, U bent niet geboren voor de onbenulligheid ; zeg niet "Hitler, die ken ik niet" maar sta op tegen elke organisatie, manifestatie of geschrift dat in België Hitler of Degrelle zou willen doen herleven.

Wij hebben niet gewild dat U zich op een dag zou moeten aansluiten bij de Hitlerjugend. Om dit en al de gevolgen daarvan te voorkomen, zijn mannen gestorven, gemarteld, gehangen, aan de vuurpaal afgeslacht, in de weerstand, in de nacht, in de mist.

Jongeren van nu, sluit U aan bij ons die slechts strijders waren uit wettige zelfverdediging en laten we hulde brengen aan de dierbare herinnering van onze wapenbroeders die gestorven zijn voor de mensheid, laten we onze erkentelijkheid en dankbaarheid betuigen aan die martelaars met hun sublieme moed.

Bezet door een barbaarse vijand van 1914 tot 1918 en van 1940 tot 1944, heeft ons land mannen zien opstaan die de overweldiger in de schaduw verschrikkelijke slagen hebben toegebracht.

Lijden gaat voorbij, maar wordt niet uitgeveegd. Mogen uw stemmen nog lang de namen oproepen van de soldaten in uniform en van hen die clandestien

opereerden. Zo zullen wij de omvang van hun prestaties en opofferingen tot voorbereiding van de overwinning blijven gedenken. Een overwinning die niet gehavend was als die van Samothrace, die niet gelek aan die van Rude die de Zegeboog kroonde, maar die wel de zege evenaarde die Braque schilderde aan de hemel van een zoldering van het Elysée, de ware zege : de duif, drager van de groene olijftak, die na een reis rond de wereld triomfantelijk het glorieus symbool van de hoop terugbrengt.

Onze hoop is de Vrede en zijn koor van mensen van alle rassen, alle godsdiensten, alle zelfstandige gemeenschappen.

O. LINOTTE
Ondervoorzitter

DE BEDEVAART NAAR STAVELOT

De herdenkingsdag van 5 september 1982 is verlopen volgens het gewone ceremonieel zoals beschreven in ons tijdschrift van het 3e trim. 1982 en kende een goed succes.

Een kleine wijziging nochtans : dit jaar werd de H. Mis, opgedragen aan de veteranen van de ontmijsning, gezongen door het talentvolle koor "La Malmédienne", waarvoor wij de sympathieke Burgemeester de Heer DEPOUHON danken. Deze ontving ons zoals gewoonlijk op het Stadhuis. De dranken werden opgediend door "Le Réveil Ardennais" onder het voorzitterschap van de steeds lachende en dynamische Hr. WERGIFOSSE.

Vóór het democratische maal, waaraan deelnamen de Heer en Mevrouw DEPOUHON, de gemeentesecretaris BOVY, Mevrouw en hun zoon, de Schepen GALLE, Mevrouw OZER, de Hr. Kolonel LAGASSE en Mevrouw alsmede enkele andere afgevaardigden van WING DUREN, bood de Heer Burgemeester aan al de aanwezigen nogmaals een goedgevuld aperitief aan.

Samengevat, een heel mooie dag in de annalen van de Verbroedering.

De Scribe met dienst
E.G.

TOESPRAAK VAN DE NATIONALE VOORZITTER NAAR AANLEIDING VAN
DE PELGRIMSTOCHT NAAR STAVELOT OP 5 SEPTEMBER 1982

Mijnheer de Burgemeester,

Niets laat ons onverschillig waar het gaat over uw betoverende stad in het oosten van het land, en zeker niet ons, ontmijners, die sedert 1950 met de gedachte speelden om hier het Nationaal Monument op te richten en op te dragen aan de slachtoffers van de ontmining. De inhuldiging ervan had plaats op 12 september 1953 en de bewaking werd toevertrouwd aan uw bestuur.

De diepe gehechtheid die u de cultuur en de kunst toedraagt is ons wel bekend, en geen enkel festival van welke aard ook, dat u inricht, gaat aan onze aandacht voorbij.

Maar toen wij zeer recent aan het lezen waren, heeft het toeval ons geleerd dat tot het begin van deze eeuw, uw stad zeer welvarend was en dat zij de hoofdstad was van de leerlooiers. Het waren in zekere zin de tweede gouden jaren van uw charmante Ardense streek, de eerste gaan terug tot de late Middeleeuwen, de tijd waarin de glorierijke abt Wibald regeerde en diplomatieke opdrachten, zielezorg en kunstmecenaat met gebiedende staf wist te verenigen.

Stavelot herdenkt een en ander uit deze glorierijke uren, de eerste op bestendige wijze, de tweede door een buitengewone manifestatie naar aanleiding van de 850e verjaardag van de abtswijding van Wibald, die in 1131 werd bekleed als abt van Stavelot in het klooster waar hij voordien kroniekschrijver was van keuren. Het is beslist een betoverende tentoonstelling, die geopend blijft tot 26 september.

Het is niet onze bedoeling hier het eerstgeboorterecht op te eisen, maar ik stel er toch prijs op u in herinnering te brengen dat gedurende 30 opeenvolgende jaren de herdenkingsdag plaats heeft gevonden binnen uw muren, wat me alweer de gelegenheid geeft om u, alsmede uw stadsbestuur, te bedanken voor het warm onthaal dat u ons steeds voorbehoudt.

Gedurende die 30 jaren hebben wij de kans gekregen om de rij af te gaan en onze waardering uit te spreken over verschillende burgemeesters, politieke, gerechtelijke en bestuurlijke personaliteiten, die door de speling van de politiek of eenvoudigweg door het lot dat het leven hun heeft geboden, zijn weggebleven van onze verbouderingen.

Een uitmuntende figuur van uw Raad, hier verleden jaar nog aanwezig, heeft ons verlaten: Uw eerste schepen Jozeph Ozer was een grote vriend van de ontmijners en waakte met een angstvallige zorg over het goede onderhoud en de opsmuk van ons Monument. Zijn herinnering blijft eeuwig in het hart van de ontmijners. In onze ontroering bieden wij aan Mevrouw Ozer en haar familie nogmaals ons oprecht rouwbeklag aan.

Na deze woorden, waarin veel heimwee verscholen zit, zal het mij een aangename taak zijn de aanwezigheid te begroeten van enkele personaliteiten :

- De allerliefste Mevrouw VERHEYDEN, dochter van generaal SEVRIN, meter van de Verbroedering.
- Luitenant-kolonel DUMONT, huidige chef van de actieve eenheden, die ons grootmoedig zijn materiële hulp verleent bij onze verscheidene manifestaties.
- Mijnheer Robert RAINOTTE, eresergeant van de Verbroedering, die met de hulp van zijn Luikse vrienden, enorm heeft bijgedragen tot de oprichting van ons Monument.

Ik wil besluiten met een waaier van bedankingen aan allen die door hun actieve rol hebben bijgedragen tot het welslagen van deze herdenkingsdag, de hier vertegenwoordigde burgerlijke en militaire autoriteiten, de plaatselijke vaderlandslievende, sportieve en folkloristische verenigingen, de harmonie van Stavelot die ons alle jaren vergezelt, en niet te vergeten, Mijnheer de Deken, die deze morgen de mis heeft opgedragen ter nagedachtenis van onze slachtoffers, een mis die werd gezongen door het koor "La Malmédienne", dat wij daarvoor bijzonder danken.

Mijnheer de Burgemeester, bij onze hernieuwde dank voor uw charmant onthaal en de vriendelijke woorden aan ons gericht, voegen wij onze wensen voor persoonlijk geluk, een tweede zondag van oktober die aan uw verlangens mag beantwoorden, en voor uw sympatiese bevolking voorspoed en geluk.

E.G.

ONZE GEDENKSTENEN, ONZE VERKEERSADERS

U zult zich herinneren dat, op verzoek van onze Luikse vriend Marcel LALLEMAND, de provinciale secties uitgenodigd werden tot de telling ervan over te gaan. De prospectie was in volle gang doch leverde maar onvolledige resultaten op. Toen nam de O.A.D. de zaak in handen.

Op de bedevaart naar STAVELOT overhandigde Kolonel DUMONT ons een prachtig werk waarin foto's, namen van de slachtoffers en geografische ligging op uittreksels uit de militaire kaarten.

Vele van onze leden zullen zeker graag zulk een exemplaar bezitten.

In dit vooruitzicht hebben de Nationale Voorzitter E. GEORGE en Secretaris BERGES contact opgenomen met Kolonel DUMONT om te weten of zijn diensten zich zouden kunnen belasten met het laten verschijnen van een samen- gebonden album.

Het idee is er dus en indien de zaak te verwezenlijken is, zullen onze vrienden van het actief kader niet nalaten hun genomen initiatief nog te vervolmaken.

In afwachting bieden wij aan Kolonel DUMONT en aan zijn diensten, reeds onze gelukwensen aan met een bijzondere vermelding van onze beheerder, de Hr. VAN CLEUVENBERGEN.

E.G.

1. Monument

- STAVELOT
- GRUPONT
- RENDEUX
- PARFONDRUY
- MOINET
- LIERNEUX
- ELSENBORN
- MEERDAAL
- POELKAPELLE
- BLANKENBERGE
- DE PANNE

2. Straat of laan te

- BLANKENBERGE
- CHARLEROI
- GENT
- JETTE (BRUSSEL)
- LIEGE
- STAVELOT
- VIJFWEGEN (POELKAPELLE)
- BRUGGE

NOTA VAN DE REDACTIE

Wij nodigen onze leden uit deze lijsten te onderzoeken en ons eventuele tekorten mee te delen.

Wijzelf vonden, bij nazicht van de nummers "Onze Ontmijners" verschenen vanaf de stichting van de Verbroedering, in het nummer van oktober 1965, de volgende tekst, geschreven door de betreurde Majoor BONMARIAGE, na het onderzoek aan de gedenkstenen in de Ardennen door de sectie Brabant :
".... Halte te SIBRET, in de gracht ligt de steen de plaats gedenkend alwaar de Sergeant THOME dodelijk gekwetst werd. Deze steen werd terug opgericht en bloemen werden neergelegd."

Zonder twijfel zullen onze vrienden van de O.A.D. met deze gegevens de uitzonderlijke lijst willen vervolledigen.

Om de lijst van de eerbewijzen aan de ontmiijners af te sluiten, vermelden wij nog het kunstraam met Ste Barbara als patroonheilige, dat ingehuldigd werd in de dekanale St Janskerk te Tervuren door Monseigneur CAMMAERT in december 1961, enkele dagen na het overlijden van Generaal SEVRIN.

Om dit hoofdstuk te beëindigen, herinneren we er U aan dat op 16 oktober 1948 een tentoonstelling van de ontmiijning geopend werd in het Koninklijk Legermuseum door Generaal SEVRIN in tegenwoordigheid van de Militaire Overheid, de Beheerraad van de Verbroedering en vele sympatisanten. Een stand is ons voorbehouden en werd vervolledigd door steeds ingewikkelder materieel, op dit ogenblik door de actieven gebruikt.

Het lijkt ons ook nodig eraan te herinneren dat tijdens de opening van deze stand, Mr LECOMTE, Hoofdconservator van het Museum, zijn volledige voldoening te kennen gaf omdat hij de Ontmijners mocht ontvangen. Deze voldoening was des te groter omdat hij enerzijds de vertegenwoordigers van een heldhaftige eenheid mocht ontvangen en anderzijds omdat hem als conservator de kans geboden werd zijn museum met unieke en selecte verzamelingen te verrijken.

E.G.

HET LEVEN IN ONZE SECTIE

SPAGHETTI OP BOLOGNESE WIJZE

Verwacht van mij niet dat ik U de samenstelling zal geven van dit typisch Italiaans gerecht, ik ben daartoe onbekwaam en bovendien is dat ook mijn bedoeling niet. Daartegenover neem ik wel de vrijheid mijn advies te geven over de kwaliteit van hetgeen ons voorgeschoteld werd tijdens het eenvoudig en traditioneel vriendelijk maal, dat plaatshad op 19 juni 82 in de lokalen van de voetbalclub van TILLEUR.

Een eenvoudige schotel waarbij de tomatensaus van de overvloedig opgediende spaghetti, een mooie rode kring rond de lippen van elke deelnemer naliet. Grijs brood en Briekaas waren een aansporing temeer om deze maaltijd te bekronen met een uitstekende Bordeauxwijn die slechts één gebrek vertoonde : hij kwam te overvloedig op tafel en dit door toedoen van de secretaris-schatbewaarder Marcel CHOUFFART. Een zeer sympatiese attentie doch gevaarlijk voor het geestelijk en lichamelijk evenwicht van hen die zich discipelen verklaarden van Bacchus, Romeinse godheid, gekende liefhebber van de goede fles.

Het is tijd dat ik de sluier ophef en wat meer vertel over de dorstige eters. Het betrof de leden, natuurlijk van beider geslacht, van de Sectie Luik van de Verbroedering der Ontmijners, getrouwen van zulke gelegenheden.

Moet men treuren om het weinig enthousiasme dat sommige leden vertonen voor verenigingen als de Verbroedering ? Vijfendertig aanwezigen, het is weinig ! Het is nochtans helemaal niet de prijs die hen mag afschrikken. Geef toe, 150 fr per persoon, wijn inbegrepen. Zijn de afwezigen zo verslaafd aan hun T.V. of zijn ze vergeten dat een verbroedering een samenkomst is van vrienden die een bijzonder genoeg vinden in hun terugzien ? Wie weet het !

Hetzelfde is helaas ook waar voor de jaarlijkse hulding van ons nationaal monument te STAVELLOT, in september.

De Heer LA PALICE, deze maarschalk van Frankrijk, had ook kunnen zeggen dat we elk jaar een jaartje ouder worden ! en het is verduiveld waar ook. Zeker, er bevinden zich tussen ons mensen getekend door de ouderdom en fysieke moeilijkheden, dat weten we. Maar wat wij ook weten is dat er te veel onverschilligen zijn die nog wél de inspanning kunnen doen om deel te nemen, maar dit niet doen, en dat is spijtig. Het is NODIG, zolang er ontmijners van het eerste uur bestaan, dat zij hun eerbied betonen voor hen die hun leven lieten tijdens de uitvoering van zulk een edele taak. Het is NODIG, en het is belangrijk, dat onze jonge vrienden, die van de volgende generatie, zich inspannen om de fakkel, die ze nooit mogen laten uitdoven, over te nemen en hoog te dragen. Het is voor hen een dubbele opdracht : de eerbied bewaren voor hen die de weg geëffend hebben en algehele gehechtheid betonen aan de morele waarden ontsproten uit het vervullen van een gevaarlijke, al te vaak dodelijke taak.

Zij zijn verplicht door hun acties en de verschillende manifestaties die zij inrichten of bijwonen, Jan en alleman eraan te herinneren dat een ontmiijner geen gewone militair is. Te veel bescheidenheid is uit den boze en dient vermeden te worden. Opdat de faam van zulk een bijzonder wapen geprezen blijve, moeten zij die tot dit wapen behoren, zorgen dat de daden en de deugden ervan de nodige ruchtbaarheid krijgen.

Dat de lezers van dit artikel me de gebruikte doctrinaire toon vergeven, doch ik kan niet anders dan mijn spijt uitdrukken over de langzame aftakeling van hetgeen eens één van de meest gekende verbroederings van ons land was.

Ik denk dat men soms eens de onverschilligheid moet afschudden opdat de gehavende vlam terug zou opflakkeren. Ik denk hiertoe het recht te hebben, want ondanks mijn bijna 72 jaren, heb ik aan geestdrift en werklust niets in-geboet voor een werk dat ik persoonlijk boven de doopvont heb helpen houden. Ik zou zo gelukkig zijn indien ik begrepen en vooral gevolgd werd !

U zult zich misschien afvragen of de titel van dit artikel gerechtvaardigd is. Waarom niet ? De opsteller heeft geoordeeld het nuttige aan het aangename te kunnen koppelen en alvorens nu af te sluiten moeten wij nog enkele feiten en namen aanstippen.

Reeds bij de ingang is de verwelkoming heel gemoedelijk. De Voorzitter, dokter PRIGNON, ontvangt zijn genodigden met zijn gewone vriendelijkheid. Zijn aanwezigheid is een geruststelling. Men weet nooit ! Indien per toeval de ene of de andere een dokter nodig heeft, hij is bij de hand ! Oscar LINOTTE en Mevrouw nemen de bartoog (eenvoudig, de ouderdom verplicht). De Erevoorzitter en Mevrouw doen hun intrede en drukken handen. In de zaal zijn de leden druk bezig met begroeten, omhelzen (de dames) en babbelen (weeral de dames). Dit zijn de voortekenen van de maaltijd en men neemt plaats aan de uitnodigende tafels. Op het einde van de smulpartij bedankt de Voorzitter de deelnemers. Hij laat opmerken dat hij zijn verlof, met familie in Spanje, ingekort heeft om het genoegen te hebben tussen ons te zijn. Hij roept de sympatieke en steeds lachende Richard SCHOUMAKER aan de eretafel, en overhandigt hem de bronzen medaille hem verleend voor een lange getrouwheid aan de V.O.V. Komt nu een ogenblik van ontroering als de Voorzitter een toespeling maakt op de aanwezigheid, verleden jaar, van Joseph MASSART, deze grote invalide van de ontmiijning, onlangs overleden. Een minuut stilte wordt in acht genomen.

Er zijn ontmiijners van VERVIERS gekomen : Louis GILLET en Mevrouw, doch de palm komt zeker toe aan Richard JORIS die ons vervoegd heeft vanuit de verste streek van de provincien Luxemburg, LAMORTEAU, een klein dorpje aan de Franse grens. Men moet het maar doen, hoed af hiervoor. Eveneens nemen wij met de meeste dankbetuigingen onze hoed af voor Mevrouw PRIGNON en de lief-tallige dames die voor de voorbereiding van de maaltijd en het opdienen ervan zorgden.

In 't kort : een mooie dag, te herbeginnen en zo mogelijk uit te breiden, want zoals men zegt : de afwezigen hadden ongelijk en geloof mij, dit zijn geen ijdele woorden.

ANDERE VRIENDEN HEBBEN ONS VERLATEN

Tijdens onze algemene vergadering op 9 mei te Heverlee hadden wij de gelegenheid het overlijden van één van onze meest toegewijde leden, de Luikenaar Joseph MASSART, te gedenken.

Eén van zijn oude vrienden, de Hr. Marcel LALLEMAND, alias TEMPETE, heeft ons volgend gedicht toegezonden, dat wij zeer graag publiceren. Dit eerbewijs tekent goed de persoonlijkheid van onze vriend MASSART.

E.G.

NOTA VAN DE REDACTIE

Uit respect voor het rijm en de structuur van het gedicht van Marcel LALLEMAND is het ons onmogelijk er een vertaling van te maken. Wij drukken de tekst daarom af in het Frans.
Wij hopen op Uw begrip hiervoor.

HET VERLIES VAN EEN VRIEND

Deze vriend kende ik reeds sinds januari 1930. Hij was iemand die ik waardeerde omwille van zijn rechtschapenheid, zijn aangeboren elegantie, maar ook en vooral voor de oprechtheid van zijn gevoelens.

Tijdens zijn leven was Joseph MASSART de oudst ingeschreven ontmijner van de SEDEE Liège.

Zijn dood, helaas ! dwingt mij nu tot dit eerbewijs.

M.L.

T U M ' A S Q U I T T E

Tu étais mon copain, mieux, mon ami !
Depuis tant d'années, nous étions unis.
Ensemble, nous vécûmes la tourmente
De cette guerre si éprouvante.
Ensemble, nous fîmes certaines actions,
Espérant ainsi aider la Nation.
Ensemble, nous fûmes de ces démineurs
Et je t'admirais : jamais tu n'eus peur !
La mort, deux fois tu l'a vécue en face,
Quatre compagnons périrent sur place.
Une mine, un jour, sauta sournoisement ;
Sous toi, gisait ta jambe, blessée atrocement.
Toute ta vie active fut digne d'éloges,
Tu donnais un nom de plus ou martyrologe.
Jamais tu n'eus un mot de reproche
Envers ce sort qui te fut si moche.
C'est pour cela que je t'ai tellement aimé,
Toi, mon ami, qui, brutalement m'as quitté.

En hommage à Joseph MASSART
ex-Sergent démineur, membre
de la Fraternelle de Liège.
Le 12 avril 1982.

EEN VERLIES VOOR ONZE BEHEERRAAD

Wij vernemen het overlijden, op 30 mei 1982, van onze vriend Rene ITTERS, Adjudant op rust en commissaris in onze beheerraad.

Een H. Mis werd opgedragen te zijner herdenking op 9 juni 82 tijdens welke Commandant GERVY, oud administratief bevelhebber van de Koninklijke Militaire School, hulde bracht aan degene die eens zijn adjunct was.

De nationale Voorzitter sprak de volgende woorden in naam van de beheerraad en van de Sectie Brabant :

Onze vriend Rene ITTERS heeft ons verlaten !
De verbroedering der ontmijners verliest aldus een van zijn meest toegewijde beheerders.

Een andere, meer bevoegde stem dan de mijne heeft U zijn uitstekende loopbaan als militair en weerstander uitgestippeld. Ik zal mij dus beperken tot enkele feiten, zijn verblijf bij de ontmijning typerend.

Bij de oprichting van het 2e Bn van de Ontmijning aan de Kust werd deze keuronderofficier toegewezen aan de Staf als R.S.M.

In deze delicate functie was hij voor de eenheidscommandanten, die vooral bezorgd waren om de technische vorming van de toekomstige ontmijners, een doeltreffende medewerker voor het uitzoeken en inrichten van kantonnementen, het ter plaatse brengen en bewaken van het materieel en de bewapening. Zijn doorgang had zich dus in het administratief domein, waarin hij uitmuntte, kunnen verderzetten, doch het lot besliste er anders over.

Een zwaar ontmijningsongeval gebeurde in één van de kustcompagnies, dat verscheidene slachtoffers eiste, waaronder de eenheidscommandant en de officier Pelotonschef.

Deze laatste functie werd aan onze vriend ITTERS toevertrouwd. Hier gaf hij blijk van een zelden geziene technische vaardigheid, een werkelijk doodsmisprijzen, doch tevens van de constante zorg het leven van zijn mannen te vrijwaren, wetende dat de eerste fout ook de laatste zou zijn.

Bij de oprichting van de verbroedering der ontmijners in 1946, met als essentieel sociaal doel ter hulp te komen aan de weduwen en wezen van de 110 slachtoffers van de ontmijning en aan meer dan tweehonderd andere gekwetsen, maakte Rene ITTERS deel uit van de beheerraad in de hoedanigheid van administrateur, functie die hij nu nog bekleedde.

De onverbidde kwaan heeft echter gezegevierd over zijn moed en optimisme waarvan hij twee dagen voor zijn dood nog blijk gaf toen hij met ons zijn vooruitzichten besprak.

Aan zijn familie, zijn naasten, die hem nu bewenen en aan wie wij onze oprechte deelneming betuigen, kunnen wij verzekeren dat het aandenken aan RENE steeds levend zal blijven in de harten van de ontmijners.

De Nationale Voorzitter
E. GEORGE

MEDEDELING : EUROPESE KAART VAN DE OORLOGSSLACHTOFFERS

De Europese confederatie der oudstrijders heeft op zijn algemene vergadering van de maand mei te Gent de volgende petitie aangenomen :

"Vraagt aan het Europees Parlement het instellen van een Europese kaart der oorlogsslachtoffers".

In antwoord meldt de algemene secretaris van het Europees Parlement dat deze aanvraag ingeschreven werd onder het Nr 20/82 en werd overgelegd aan de commissie ad hoc.

Bravo ! Zulk een kaart zou een erkenning vanwege Europa betekenen en zou helpen de Europese idee te verspreiden.

(Uittreksel uit "L'Ancien No 6/82")

DE STATUTEN VAN DE NATIONALE ERKENTELIJKHEID

NAAR EEN HEROPENING DER TERMIJNEN ?

Men weet dat de verschillende statuten van Nationale Erkentelijkheid (O.V. 1940-1945, Weerstanders, Krijgsgevangenen, inlichtings- en Actiedienst, enz.) niet meer kunnen aangevraagd worden : op bepaalde data werden de termijnen hiertoe afgesloten.

Wij hebben reeds onze leden tijdig en met aandrang aangemaand om zich in regel te stellen. Toch zijn er nog slordige of verstrooide mensen geweest die verzuimd hebben het te doen. In het eisenprogramma van de N.F.O.V. (en ook van andere Federaties) staat dan ook de heropening der termijnen, maar de overheid heeft zich er steeds tegen verzet.

Thans vernemen wij dat twee verschillende voorstellen die deze heropening beogen, in overweging genomen worden.

Op 11 maart 1982 : een wetsvoorstel van de HH. Vannieuwenhuyze en cs.
Op 1 april 1982 : een wetsvoorstel van de HH. Humblet en Pâque.

Wij willen geen valse hoop verwekken, maar misschien bestaat er een kleine kans dat deze wens eerlang verwezenlijkt zal worden.

(De Oorlogsvrijwilliger 3-82)

GENEESKUNDIGE EN FARMACEUTISCHE ZORGEN VOOR KRIJGSGEVANGENEN

Voor oud-krijgsgevangenen die meer dan 6 maanden en minder dan één jaar gevangenschap tellen, stelt de wet van 9-8-1981 de kosteloosheid van geneeskundige en farmaceutische zorgen voor.

Bij het verschijnen van dit blad zijn de uitvoeringsmodaliteiten van deze wet nog steeds niet verschenen. Ten einde hun rechten te vrijwaren geven wij opnieuw de raad aan de belanghebbenden alle mogelijke bewijsstukken te bewaren van de uitgaven die zij gedaan hebben sedert 1 januari : dubbels of fotokopieën van al de medische kwitanties of attesten, ontvangstbewijzen aan de apotheker te vragen, bewijs van terugbetaling door de ziekenbond, enz...

DE NIEUWE ORDE

Wij hebben talrijke reacties ontvangen op de beruchte uitzendingen van de B.R.T. : "De Nieuwe Orde". Alle tussenkomsten, zowel van O.V.-secties als van andere oudstrijdersmiddens, geven blijk van een diepe afkeer voor de wijze waarop de auteur het Belgisch Leger van 1940 en de Koning vuil maakt. Men moet waarlijk totaal van eergevoel beroofd zijn om hiertoe de getuigenissen te gebruiken van een stel landverraders, die er natuurlijk niets beter op vinden dan hun eigen houding te rechtvaardigen door anderen te belasteren. Hiervoor is geen leugen te veel.

Het is natuurlijk niet mogelijk alle ingezonden moties en "open brieven" te publiceren ; hiervoor ontbreekt ons de plaats, maar wij kunnen verzekeren dat er eensgezindheid bestaat om deze reportages als schandelijk te bestempelen, en om de B.R.T. te bezweren de nodige rechtzettingen zohaast mogelijk aan bod te laten komen.

(De Oorlogsvrijwilliger 2-82)

O V E R L I J D E N S

Wij vernemen met droefheid het overlijden van enkele van onze "Anciens" :

de Hr. DECOSTER

de Hr. EVERAERT

Wij bieden aan de beproefde families onze oprechte deelneming aan.